

5 iulie 2026

Nu am împrumutat imaginea mea nimănui,
cel puțin nu de bunăvoie.

Am mers multă vreme pe drumul drept,
apoi am urcat,
câte puțin,
treaptă cu treaptă.

De multe ori am obosit
și mă întrebam dacă mai e mult.
Aproape mereu uitam
câte scări am urcat.
Aproape mereu
mai era de urcat.

Dar uită-te la mine acum.
Oricât de mult te-am căutat,
nu te-am găsit.

Tot ce am pierdut,
tot ce mi-a fost smuls,
acel abis m-a reconstruit.

Acum văd toate treptele din jurul meu,
ca un joc în patru dimensiuni,
orânduite
ca zâmbetul unui orizont
care bate din aripi.

IOANA-CRISTINA VIDA

Nu mai privesc în sus.
Privesc în jur.
Și, pentru întâia oară,
acest plan
are măsura mea.

Dacă mă găsești,
potrivește-ți pașii
cu ai mei.

20 iunie 2026

Îmi place să-mi complic existența.
Când lucrurile devin prea complicate,
iar așteptarea se prefigurează drept un dezastru
 iminent,
iau decizii radicale.
Sunt dispusă să o iau de la zero,
nu ca pe un cost al ambiției,
ci ca pe rezultatul unei treziri de sine.
În aceste încercări ale oamenilor de către alți oameni,
trebuie să-mi înving rușinea în fața rușinii lor.
Dar cei care se luptă cu ei înșiși zi de zi
nu au rușine.
Așa am aflat că rușinea este un lucru scump și rar,
șlefuit în timp,
purtat cu grijă,
ca un har.
Iar trezirea de sine nu vine în liniște.
Fierb în mine furtuni și nopți albe,
cu gânduri ascuțite ca săbiile ce merg la război.
Ce barbarie să trebuiască să lupti
pentru ceea ce ți se cuvine!
Și totuși, din toate aceste bătălii,
nu sper să ies victorioasă.
Sper să ies întreagă.

10 iunie 2026

Nu tot binele ți se întoarce cu bine,
uneori el vine cu rău, foarte mult rău,
cu dispreț, ca o calamitate,
că ai îndrăznit să-ți pese.
Uneori binele pe care vrei să-l faci,
pentru care te înduri,
să lași de la tine,
vine cu acel rău necesar,
care te învață o lecție.
Înveți că nu toți oamenii
știu să primească binele,
așa cum nu toți știu să-l ofere.
Unii îl calcă în picioare,
alții îl confundă cu slăbiciunea,
iar cei mai mulți uită.
Și-atunci înțelegi că bunătatea
nu trebuie risipită orbește,
că inima are nevoie și de hotare,
nu doar de uși deschise.

8 iunie 2026

În serile timpurii de iunie
plouă mai mult decât s-ar cădea,
și atunci cerul din fața ochilor mei
se vede în straturi de culori:
întâiul e roz, al doilea e gri,
iar lumina nu-i luminează propriu-zisă,
ci o înserare udă, îmbietoare,
care poartă cântecele din depărtare.
Oricât de grea ți-a fost ziua,
ploaia asta de iunie parcă iartă tot.
Aproape că-mi vine să ies
și să o îmbrățișez,
să mă bucur, să-i spun
cât am așteptat-o.

19 mai 2026

Lasă-mă să-ți scriu o poezie,
să te încălzească atunci când ai starea asta,
ca și cum ai fi fericit,
dar nemulțumit că mai e de construit
între pereții zilei de azi.

Vreau ca gestul meu de alint
să se așeze pe vârful sufletului tău
și să înflorească
precum un bujor răsfațat de soare.

Nu-i așa că ai primi
poezia mea
ca pe o fereastră deschisă?

5 mai 2026

Mi-a înflorit în prispă primăvara,
Se îngână zambilele cu fulgii de stea ai magnoliei,
Azi e ziua de Florii,
Și casa miroase a lumină și bucurie.

19 martie 2026

Mi-am strecurat în zâmbet cer senin,
cu soare cald de primăvară,
m-am tot grăbit, am tot visat,
și pasul meu s-a luminat.

24 februarie 2026

Se topește zăpada în noapte...
și plouă cu ritm monoton,
și totuși vine Dragobete,
dar nu e ca și cum ar veni un străin.

Umbra lui cunoaște ziduri,
scrie și dezleagă nodurile sortii,
umblă prin tăcerile lumii
ca prin bălți: pleosc, pleosc.

Dacă va ajunge la tine,
să crezi că nu eu ți l-am trimis,
că nu i-am șoptit unde am crescut primăveri
și lalele... pe ascuns.

Dacă-i vei simți întrebarea sau dorul,
să nu-i spui despre mine nimic...
eu sunt această poveste
care-și scutură iarna de pe umeri, tăcut.

Să crezi că n-am pregetat nimic...
căci lângă mine se pregătește primăvara,
iar Dragobete e doar un fecior care umblă
fără cuvinte la el.

IOANA-CRISTINA VIDA

Tocmai de aceea,
uneori dragostea vine
nu ca să ne unească,
ci ca să arate
că ar putea.

Și totuși... când i se deschid porțile cetății,
e deja noapte...
Poate că nici nu are cui să-i arate ceva.

2 februarie 2026

Am fost singură
în momentele care au contat:
când nu era nimic de spus
și totuși trebuia să merg mai departe,
când hotărârile cereau curaj.

M-am adunat bucățică cu bucățică,
ținându-mă de Dumnezeu
ca de o trecătoare de munte.

Și poate de aceea știu
să stau cu mine.

Acum, a ne ține de mână
e o încercare,
căci doar mâinile sfinte
ale părinților mei
m-au învățat să merg înainte.